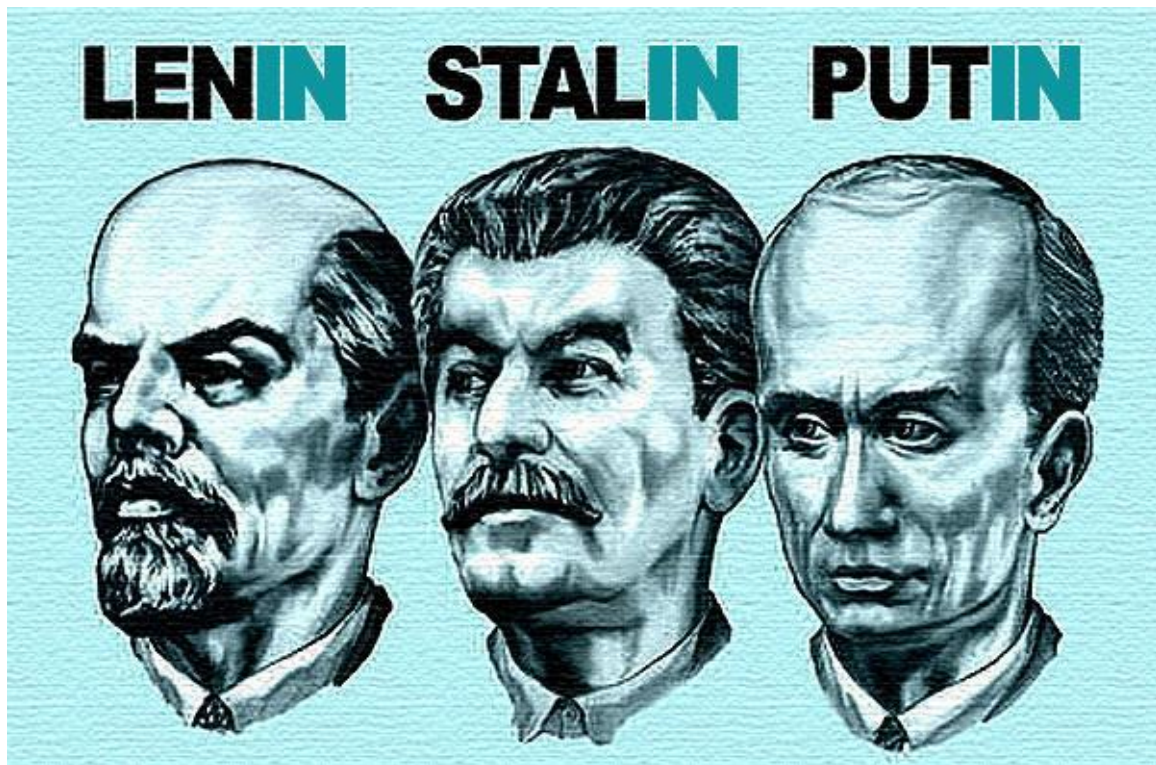

Екскурсія для мерця, або Дефіляда мерзотників

*Утро красит нежным светом
Стены древнего Кремля,
Просыпается с рассветом
Вся Советская земля...*

З екрана телевізора долинав архівний запис советського першотравневого шлягера Лебедева-Кумача у виконанні хору всесоюзного радіо.

Утім це натхненно-ностальгійне виконання викликало у Путіна лише роздратування. Він поморщився: «Советська... Де вона, ця земля, блін? Крах СРСР був найбільшою геополітичною катастрофою століття, а для російського народу став справжньою драмою. Ніхто мене не почув. Дебіли... Гаагою страшать...».

Схопив зі столу телепульт. Нервово почав натискати кнопки каналів. На екрані хаотично почали вигулькувати перекошені обличчя штатних кремлівських пропагандистів: Скабєєвої, Соловійова, Мардана, які завчено репетували про замах на президента вся московії, екзальтовано городили нісенітницю, призначену глибинному народові. Саме йому вони адресували свої епатажні словесні перли. І їх сприймали, їм вірили, до них дослухались.

«Глибинний народ» – напрочуд вдала вигадка Владислава Суркова, – подумки мовив сам до себе Путін. – Він, звичайно, мерзотник. Ще той. Але його політична метафора виявилась доволі точною – основна маса росіян впереваж закінчені пофігісти, які сповідують класичний московитський принцип «аби гірше не було». Політикою вони, звісна річ, не цікавляться, бо надійно вмонтовані в «Довгу державу Путіна» – ще один геополітичний винахід Суркова. Талановитий негідник. Однак надто марнословний... А Скабєєвій слід бути переконливішою, – скривився Путін. – За такі баснословні гонорари халтурити западло.

Плішивий володар Кремля вже було надумав перемкути канал, але саме цієї миті студія почала вести репортаж з периферійного району Нечорнозем'я. Добряче підтоптана, однак не по літах агресивна членкиня одного з пенсійних «загонів Путіна» взялася енергійно пояснювати співгромадянам, що президенту США треба негайно покаятися, аби Америку перестало трясти. Жінку розпирало від усвідомлення своєї правоти і значущості: «Ми знаємо, що на наш Кремль напав український безпілотник і знаємо, що наказав це зробити Байден. Скільки можна лізти в Росію, Байдене? Ти вже з глузду з'їхав, тобі вже час з Богом зустрітись. Ти що твориш? Ти в пекло йдеш, у людей стріляєш. Росія завжди була благословенною землею, а Володимир Путін дістався нам від Бога...».

Від почутого настрою у Путіна поліпшився. Вирішив дослідити ще кілька телеканалів. За якусь мить в кабінеті глави московії почулось волавання Сергія Мардана: «Синьо-жовтий прапор – це нацистський прапор. У них ненормальна мова. Війна проти Києва може бути тільки війною на знищення. Цих нацистів можна тільки ліквідувати, випалити розпеченим залізом і нічого більше! Не може бути жодних мирних переговорів, перемир'я, багатосторонніх зустрічей!».

– Трохи епатажно. Але нехай.

На іншому каналі демонстрували записане відео з гнівним спічем стурбованого московита, який обурювався, що в Росії досі не усвідомили, що триває справжня війна: «Ну, що там червоні лінії, удари по центрах прийняття рішень? До сюрреалістичної маячні дійшло! А ми – все нормально, у нас парад 9 травня. Покажемо, які у нас танки бомбезні, зі штовхача заводяться».

Далі почалась справжня істерика: «Я не знаю, що ще має статися... По нафтовому сховищу впероли, зернові угоди, паради... Долітає вже до Кремля. Куди ще має прилетіти, щоб усі зрозуміли, що це війна? І нічого іншого. Ніяка не СВО.? Що ще повинно трапитися? Мені просто не-зро-зу-мі-ло!»

– Ти глянь. Начебто й справді істинний патріот. З Гіркіним дружить? Директору ФСБ треба звернути на нього увагу.

Маргарітка Сімоньян наче на стрілку зібралась. Вся в червоному, проникливо дивлячись у вічко об'єктива, завчено погрожувала: «Коли ми ось так погрожуємо і не робимо, ми трошки, даруйте за жаргон, терпилами виглядаємо. У власних очах».

– Ця вірменська відьмочка таки знає свою справу. Професіоналка. Треба, щоб вона якийсь оригінальний перформенс організувала.

Мардан ледь не плакав, апелюючи до глядачів: «Минулого тижня українські безпілотники знову долетіли до нас. Вас це не шокує? Мене шокує. Підбив ЛЕП в ленинградській області. Гатчинський район. Це ж зовсім недалеко від Пітера, це ж у географічній близькості від Кремля. Диверсію скоїли за кілька десятків кілометрів од двірцевої площі. Від центру імперії. Це просто інший формат життя. Це війна, яка йде на території нашої батьківщини. Це і є безпощадна СВО...»

На каналі «Россия» несамовито волала Скабеєва, коментуючи появу дронів над Кремлем: «Замах на саме існування держави. Москву нікто не бомбардував з 1942 року. Сі Цзіньпін, ти дивись, що коїться. Путіна намагались вбити. Якщо ми зараз не відповімо, то всередині країни буде багато запитань».

У студії почався суцільний зашквар: «Тому, що ми не можемо. Тому що ми слабкі. Кремль атакували. Сакральну російську владу атакували. Священну, жрецьку. У них величезна мотивація всіх нас убити. Зеленського знищимо. Другий буде. І другого знищимо, і третього, і четвертого, і п'ятого... Можна і «кинджалами» вдарити по Києву, але треба вдарити розумно...»

«Але можна викликати нову хвилю русофобії та антисесмізму...»

«Годі терпіти. Наші червоні лінії вже од сорому почервоніли...»

«Не можна їм таке спускати... Це точно. Вимагаємо негайної відплати...»
Песков був стриманіший: «Ми добре знаємо, що ухвалення цих дій, терактів здійснюється не в Києві, а саме у Вашингтоні»
Затятий ксенофоб Дмитрій Рогозін традиційно демонстрував радикалізм: «Треба застосувати тактичну ядерну зброю, – відважно карбував слова відомий російський націоналіст. – Наслідки, звичайно, зрозумілі, але іншого виходу немає».
Почав натхненно декламувати:

*Давно запуснені ракети,
І попіл в небесах завис.
Горить Нью-Йорк і Сан-Франциско,
І штат Нью-Мексико горить.*

*На почорнілий пляж Майямі
Загати риби нанесло.
Пройшли гігантській цунамі
І в Кордильєрах відтрясло.*

*До травника під Білим Домом
Російський підійшов солдат.
Він сів на мармурну колону,
Поставив поруч автомат...*

– Цікаво, він щиро вірить у те, що верзе? – Путін криво усміхнувся. – Чи агітує за всесвітню конфронтацію через поранення, якого зазнав під час святкування власного дня народження в ресторані «Шеш-беш» у Донецьку?
Услід за колишнім представником Росії в НАТО, колишнім депутатом Держдуми Росії, колишнім заступником голови уряду вигулькнув Пригожин. Екскухар демонстративно показував трупи членів своєї челяді і при цьому вишукано матюкав Герасимова і Шойгу, звинувачуючи їх у смертях "вагнерівців".
– Ну, зека понесло. Кухар пітерський. Клоун. Влада йому, блін, потрібна. Не боеприпаси. Політик довбаний... Треба з ним кінчати. Патрушев мишей не ловить...
Кадри й справді все вирішують. Ким був голова ради міністрів ДНР Захарченко? Курми торгував, тримав два ларьки. Теж у політику подався. І чим закінчив? До праотців подався після вибуху в донецькому ресторані «Сепар»... Кретини...
Несподівано на путінську плазму заповз якийсь провінційний телеканал. На екрані невпопад марширував прикрашений георгіївськими стрічками «Безсмертний полк». Пропагандистське шоу в центрі африканського континенту ліниво повзло вулицями Кіншаси. Для участі в постановці був мобілізований персонал московської дипмісії, група російських військових спостерігачів і конголезців, які симпатизують Росії. Хоча вони старанно виспівували знамениту «Катюшу», але штучно спартолене дійство навіювало безпробудний сум. На полк маніфестація не тягнула. Було не більше ста учасників. Лавров явно недопрацював.

– Треба буде пістон вставити очільнику МЗС, – подумки відзначив Путін. Скрушно зітхнув.

Вкотре натис кнопку телепульту. Не «Першому каналі» хор хвацько завершував соцшедевр Лебедева-Кумача:

*Кипучая,
Могучая,
Никем непобедимая
Страна моя,
Москва моя...*

У двері обережно постукали. Путін вимкнув пісенний сюрреалізм.

– Це ти, Дмитрій?

– Я, Владімір Владімірович.

– Заходь.

На порозі з'явився Дмитрій Песков – незмінний пресекретар Путіна, кремлівський Санчо Панса.

- Ти знаєш, котра година? – сердито запитав Путін.

Песков витягнув руку і зиркнув на свій швейцарський Richard Mille RM 52-01. Таких годинників було зроблено усього тридцять, кожний вартістю 620 000 повновартісних американських доларів. А це начебто близько 40 мільйонів рублів. Скільки заробляє Песков? Офіційно за рік не більше 10 мільйонів рублів. Паскудник. Невже інсайдерську інформацію ворогам і конкурентам зливає? Треба буде за поліграф посадити.

– Десята нуль п'ять, – видихнув у настовбурчені пшеничні вуса Песков. – 9 травня 2023 року. – З Владіміром Вольфовичем забалакався. Ви ж знаєте Жиріка. Страждає багатомовністю, нетриманням мови.

– Доповідай.

– Він усе організував. Із Сатаною домовився. Ваша телепортація вже відбулася. Гіда призначено. Сам великий менеджер зголосився провести екскурсію. Він вас шанує.

Путін нерозуміючим поглядом зиркнув на пресекретаря.

– А з цього місця докладніше. Про кого йдеться? – буркнув.

– Про Йосипа Віссаріоновича. Адже саме ви називали його найефективнішим менеджером. І Сталін радо погодився супроводжувати вас у пізнавальній екскурсії Пеклом.

– Невже сам генералісімус?

– Саме так. Заходьте, Йосипе Віссаріоновичу, – Песков шанобливо нахилив голову і розчахнув двері.

На порозі з'явилась знайома з документальних фільмів і світлин постать найкращого друга советських громадян. Трохи миршавенька, не така, як на помпезних картинах, з напівзігнутою рукою, у напіввійськовому френчі, в м'яких чоботях.

– Наслухався, наслухався про вас, Владіміре Владіміровичу. Всяке розповідають. Та достеменно знаю, що стали справжнім збирачем земель руських. І це надихає. Навіть у царстві мерців.

Путін на мить отетерів. Та вже за мить знайшов у собі відвагу наблизитись до вождя. Вдоволено відзначив, що Сталін зростом нижчий за нього – високі замасковані обчиси таки виконали свою позитивну роль.

– Ви завжди були для мене прикладом, – Йосипе Віссаріоновичу.

Сталін простягнув Путіну правицю. Той хотів потиснути долоню вождя, але натомість потис повітря. Скрикнув од несподіванки.

Великий менеджер хрипливато засміявся.

– Така конфігурація плоті завсідників Пекла, – пояснив. – І ви такими станете.

Небавом.

У Путіна округлились очі. Але уточнювати не став.

– Що ти про телепортацію згадував? – Путін сторожко зиркнув на свого Санчо Пансу.

– А ви погляньте, – Песков запобігливо кинувся до вікна і відхилив важку, золотавого кольору штору. За склом бовваніла якась дивна й похмура пустеля... Це не була красна площа. Якись покручені, висохлі поодинокі дерева, зчорніла замля, сірий пісок, вдалині височіли сірі скелі. Якась похмура пустка. Оце і є знамените потойбіччя, про яке час од часу інформував Владімір Вольфович? Він давно пропонував завітати до Пекла. Казав, що там усі свої. Обіцяв домовитись про екскурсію. Не вірилось. Невже цей пройдисвіт і в Пеклі зумів вигідно прилаштуватись? Не інакше. Хай йому біс.

– Не згадуйте його все, навіть подумки. Інакше накликаєте лихо, – застеріг Сталін.

Збентежений Путін обернувся і зустрівся з жорстоким поглядом вождя. З-під насуплених брів жовті очі випромінювали лють. Путін мимоволі здригнувся. Ще раз поглянув на похмурий краєвид. Жодної рослинності. Хіба якись жмутки пожухлої трави. Щоправда вдалині, біля скель начебто виднілись якись куці.

– Це плантації бояришника. Фантомна зона, – пояснив Сталін, нечутними кроками наблизившись до Путіна.

– Бояришника? – здивовано перепитав.

– Саме так, – іронічно всміхнувся у прокурнені вуса генералісімус. – Традиційний напій представників глибинного народу. Надто в останнє десятиліття. Пояснення у питущих московитів просте: мовляв, у заможніших гроші кури не клюють, а їм на водку бракує. Для народних мас «Путинка», вочевидь, задорога. Недопрацьовуєте, Владімір Владімірович. Трудитися більше й ефективніше треба, шановний. Маси потребують повсякденної і повсякчасної уваги. Поділюся досвідом. Як ви знаєте, працював я звикло допізна. І вже коли займалася світанкова зоря, наказував Паскрьобишеву викликати машину. Іноді я його зупиняв і просив з'єднати з товаришем Берія.

Сталін на мить замовк. Хитрувато всміхнувся, немов згадуючи якусь цікаву історію.

Відтак перейшов на свій звичний стиль спілкування з виразною грузинською інтонацією, дещо театралізовано відтворюючи давню ситуацію:

– Ета ти, Лаврентій? Не спіш? Работаєш? Слушай, тут мне прішла такая мисль: ти не знаєш, кто продал англічанам нефтяніс вишкі Нобеля? Да, да, в Баку. Пачему спрашиваю? Да так, знаєш, пачемута вспомнілось. Не ти? Може бить, і не ти. Но, панімаєш, пачемута вспомнілось. Харашо, Лаврентій, трудісь. Будь здаров.

Затим я просив Паскрьобишева з'єднати з Ворашилавим.

– Ето ти, Клім? Не спіш? Роботаєш? Слушай, Клім, ти не помніш, за что ти расстрелял ревваєнсавет втарой конной арміі? За ізмену? Вот так все і билі ізменнікамі? Весь ревваєнсавет? Пачему спрашиваю? Да так, панімаєш, пачемута вспомнілось. Харашо, Клім, работай. Будь здоров.

Затим Паскрьобишев з'єднавав мене з Мікояном.

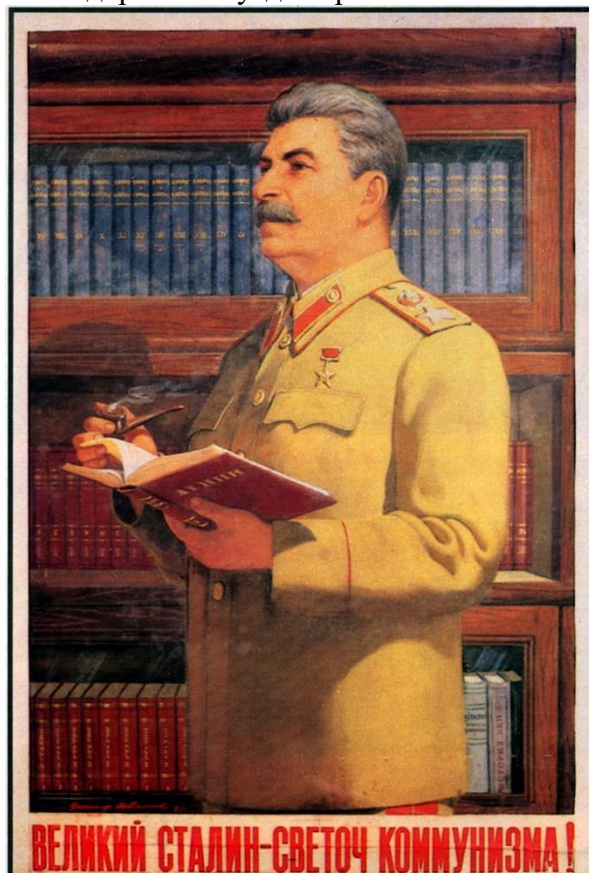
– Ето ти, Анастас? Не спіш? Роботаєш? Слушай, сколька било етіх бакінскіх камісаров? Двадцать девять? А пачему же расстрелялі двадцать восьмь? Двадцать девятый – ти? Успел скритцца, гаваріш? Пачему спрашиваю? Да так, панімаєш, пачемута вспомнілось...

Після цих перемовин я нагадував Паскрьобишеву про машину. Можна було відпочити.

– Геніально, – прошепотів вражений Путін.

– Політичний досвід, ви, звичайно маєте, Владімір Владімірович. Та й кагебешне минуле допомагає. У мене була лише епізодична співпраця з царською охранкою. До всього треба було самотужки доходити. Треба зважати на суспільні настрої. Навіть холопам іноді варто кістку кинути.

Як сьогодні пам'ятаю 24 травня 1945 року, коли на урочистому прийнятті в Кремлі з нагоди перемоги над Німеччиною довелось тост виголосити. Додав трохи пафосу і мені повірили. Чом би й ні? Адже звучить як: «Я п'ю насамперед за здоров'я російського народу тому, що він є найвидатнішою нацією з усіх націй, що входять до складу Радянського Союзу. Я піднімаю тост за здоров'я російського народу тому, що він заслужив у цій війні і раніше заслужив звання, якщо хочете, керівної сили нашого Радянського Союзу серед усіх народів нашої країни. Я піднімаю тост за здоров'я російського народу не тільки тому, що він – керівний народ, а й тому, що має здоровий глузд, загальнополітичний здоровий глузд і терпіння...»

Путін зачудовано слухав монолог фантомного вождя.

– А ще ви, Владіміре Владіміровичу, занехаяли пісенну творчість. У маси треба йти з піснею:

***З піснею про Сталіна зустрічаєм день,
Кращих ми не знаємо на землі пісень...***

Або:

***Я маленькая дівочка, танцюю і паю,
Я Сталіна не відсла, но всьо-такі люблю.***

Можете скомпіювати. Дозволяю. Варто лише замінити Сталін на Путін і твір готовий для вжитку. Патріотам сподобається. Бо середньостатистичний росіянин вбудований у вертикаль влади. При цьому він є членом племені й холопом царя.

До речі, чому досі жодної пісні на вашу честь не написано, Владіміре Владіміровичу? Свого часу навіть «Пісня про товариша Хрущова» лунала з усіх репродукторів. Чудовий приспів:

***В дружбі сталінській навек, земле, розквітай!
Про товариша Хрущова, краю мій, співай!***

Звісне діло, дозвіл на створення цього шедеву для малоросіян я дав особисто. Хоча й знав, що Хрущов патентований негідник. У 1956-му показав своє гниле нутро. Але тоді партія вирішила, що так треба. Я погодився.

Ретельніше треба працювати з підлеглими, Владіміре Владіміровичу. Ретельніше. І політматчась прискіпливіше вивчати. Мені дуже імпонує Жириновський. Цей політичний пройдисвіт усе добре розумів ще на початку 90-х. Дуже правильно мислив син юриста. Цитую: «Найважливіша справа – це реставрація російської імперії на її основних кордонах, тобто в кордонах Советського Союзу. Досить встановити сильну владу в Москві, залишити сепаратистські республіки у взаємознищувальній боротьбі, як це діється на Кавказі, після чого вони просто лаштуватимуться в чергу, щоб просити доступу до стану російської провінції. Так воно станеться з балтійцями і також з українцями. Щодо останніх, то Москва має розпочати з домагання відокремлення цілого Сходу України, де живе 12 мільйонів росіян».

– Так, Владімір Вольфович конюнктуру завжди тонко відчував, – погодився Путін. До речі, яка його нинішня посада чи логація?

– У Пеклі все як у земному житті. Тут існують колишні люди, померлі, які не можуть існувати в земному просторі. Вони з ним несумісні. Але в Пеклі вони немов відродились. Волоцюги, убійники, насильники, кримінальники, терористи мають свої чітко визначені місця дислокації. Своєрідне пекельне гетто. Там ефективно порядкують друзі зі Штазі й КГБ. Політики мають свої тусовки. До них іноді намагаються проникнути кримінальне шумовиння, усілякі песиголовці. Але їх швиденько нейтралізують штурмовики Рема, гестапо, чекісти. Маю вас поінформувати, що представники СД й НКВД чудово порозумілись. Напрочуд швидко знайшли спільну мову. Давні традиції. Ми з Адольфом особисто займались їхнім вихованням. Шкода, що Гітлер першим встряг у бійку. Поспішив. Разом ми могли б поділити світ, – Сталін вийняв з кишені френча кисет. У його правиці незбагненним чином вигулькнула знаменита люлька. Почав набивати її тютюном. Запалив. – А знаєте, намітилась цікава тенденція: ваша творча еліта потягнулась од вас до нас: спершу Кобзон, затим письменники Новоросії. З нетерпінням чекаємо класиків,

даруйте за каламбур, з Лугандонії. Прілепіна та іже з ними. У нашій нинішній вотчині неабиякою популярністю користується привітання Татарського. Відео навіщось транслюють з величезного екрану, встановленого в центрі Мелітополя. Чудовий мрець, скажу вам. Ексклюзивний. Я напам'ять вивчив кредо цього блогера-аматора: «Колись ми всі помремо, і одного разу ми всі воскреснемо, в цьому добра звістка. З нами воскреснуть наші командири Моторола, Клуні, Воха, решта, Батя (бойовики псевдореспублік. – Ред.). Всі воскреснуть, усі разом будемо в одному строю. В якому ми будемо тілі, ми не знаємо. Ми не знаємо, коли це буде, як це буде. Але ми точно знаємо, що якоесь це станеться».

– Це Татарський загнув, звісна річ, – зрезюмував Йосип Вісаріонович, випустивши хмарку запашного диму «Герцоговини Флор» поверх голови Путіна. – Такі, як моторола і його навіжені друзяки не воскресають. Але саме такі нам потрібні. Вони увиразнюють Пекло. З нетерпінням чекаємо на інших, – підсумував генералісімум.

– Треба було Татарському дати героя росії. Посмертно, – впав у слово Путін.

– Не переживайте. Їх ще буде. Предостатньо. На всіх нагород забракне. До речі, у нас останнім часом у пошані й «харошіє рускіє». Їх ще наразі бракує. Але ждемо. Он Шендерович засвітився. За патріота мазу тягне. Ксюша Собчак приліпилась... Дугін кудись запропастився після упокоєння доньки...

За невимушеною розмовою Путін не помітив, як вони залишили його кремлівський кабінет й опинились серед кам'яних брил і валунів заввишки у людський зріст. Ніздрі лоскотав дим од смоли. Подув теплового вітерця доносив сморід сірки. Навколишній краєвид оптимізму не додавав. Жалюгідна рослинність навіювала розпач і безнадію. Путін запитально поглянув на Сталіна.

– Не думайте ні про що погане. Це лишень планова дезінфекція. Казанів з киплячою смолою немає. Розпечених на вогні сковорідок також. Усе, як у земному житті. Однак лише тут можете зустріти мого задушевного друга Адольфа і мило побалакати з ним німецькою. Ви ж нею володієте. Тож можете вдосконалити вимову. З негідником Троцьким буде нагода поспілкуватись, і, звісно, ваш кумир Держинський обов'язково вигулькне. Тихцем, несподівано. Як справжній чекіст. Залізний Фелікс... Зібрались тут большевики і меншовики, праві і ліві. Комуністи, соціалісти, анархісти усіляких мастей. Спілкування з ними не завжди приємне, але в усякому разі пізнавальне...

– Погляньте, Йосипе Вісаріоновичу, – не втримався од вигуку Путін. – Невже Ленін? З-за валуна й справді вибіг вождь всесвітнього пролетаріату. На голові мав традиційний картуз-кепку, був убраний в темний костюм-трійку. Рухався швидко, мало не біг. Явно від когось втікав. І справді. Зі скелі на Леніна стрибнув якийсь дистрофічного вигляду чмобік і, мов справжнісінький вурдалака, впившись зубами в шию очільника раднаркому, взявся одгризати лису голову. До оргії долучились троє вагнерівців.

Путін, кинувся було на допомогу, щоб відтягнути вихованців Пригожина, але Сталін зупинив.

– Зайве. Не хвилюйтесь, – поблажливо мовив. – Тіло зростеться. У Леніна, крім цих покидьків, ворогів не бракує. Але ваш гречний намір Владімір Ілліч зафіксував.

– А, може, його таки варто було прикінчити? – не без сарказму кинув Путін. Леніна він недолюбливав і неодноразово це підкреслював.

Сталін дипломатично промовчав. А Путін гарячкував.

– У результаті діяльності Леніна Росія втратила Польщу, Прибалтику, Фінляндію і була змушена надати автономію околицям включно з Україною. Аж поки не прийшли ви, Йосипе Вісаріоновичу, і майже все полагодили – українських та інших буржуазних націоналістів у баранячий ріг скрутили, зухвалим фінам по рогам врізали, Прибалтику

повернули, а надто гонористу Польщу під ковпак посадили разом із усією Східною Європою. Просто й ефективно.

– Звучить компліментарно, Владіміре Владіміровичу. Не підлабузьнюйтесь. Але будьмо відверті. Ми просрали все, що нам заповів і залишив великий Ленін. Не було б Владіміра Ілліча, не було б мене, не було б Адольфа. Вас, зрештою, не було б.

Путін замислився. Несподівано було чути таке від кумира російського істаблішменту, реаніматора імперії, яка понад півстоліття змагалася з піндосами.

– Вам обов’язково слід поспілкуватися з Владіміром Іллічом, – завважив Сталін. – Зустріч я влаштую. Ситуація доречна. Ленін за півгодини прийде до тям.

– Але ж він німецький шпигун.

– А хіба ви не підпрацьовували на Штазі, коли представляли КГБ у Дрездені? Коли портфель Собчака таскали, з наркоартелями не контактували?

Путін потупив погляд.

– Замолоду я теж не був святим. Які експропріації організував... – Сталін замріяно згадав якийсь пам’ятний епізод з минулого. – Знаєте, хто такий Камо? Геній експропріацій. Рівних йому не було. На чії гроші большевики існували? Так отож. Але облишмо. Підрив житлових будинків у Москві в 1999-му організовано блискуче. Були й інші вдалі оборудки. Поважаю. Як слушно заважив один дотепний поляк, Станіслав Лец, начебто, завдяки пекельним машинам багато хто потрапив до раю. Так отож. Але вчитися треба і від вождя всесвітнього пролетаріату. Це аксіома. Затямте.

* * *

Художник Васілій Шулъженко

Ленін вербонув Путіна так, що гебешник і не зчувся, хоча й сам умів майстерно розставляти вербувальні сильця.

У ленінській методиці вербування відчувався результат професійного вишколу керівника німецької військової розвідки в роки Першої світової війни полковника Генерального штабу Вальтера Ніколаї, який пильно опікувався вождем большевиків.

Путін зрозумів це лише тоді, коли Ленін, поцікавився:

– Це ви про Європу від Лісабона до Владивостока розмірились, батеньку? Це архіважливо, але не на часі, як полюбляє повторювати український президент.

Бо у вас вже почали боятися, що Фінляндія нападе, аби повернути території, приєднані Сталіним, – Ленін запитально поглянув на свого співрозмовника.

Свого часу він, Владімір Путін, удавно завербував Меркель і Олланда. Вони й не запідозрили, що заковтнули газовий гачок, та й не тільки газовий, і впродовж усіх мінських перемовин слухняно танцювали під кремлівську дудку. А тепер Песков навіщось розпустив язика і почав назвати Мінські угоди грою в наперстки – мовляв, росіян підступно обманювали, а київському режимові розв'язали руки, щоб влаштувати бійню росіян. До нього приєдналась і Валентина Матвієнко. Теж почала пургу гнати. Комсомолка шепетівська. Стверджує, що Меркель і Олланд начебто обманювали РФ завжди і використовували час для насичення України зброєю і підготовки нападу. Треба буде розібратись з цими дурисвітами.

– Коли ви були в іпостасі прем'єра, батеньку, ви неодноразово заявляли: «Хто не шкодує про розпад ССРСР, у того немає серця. А у того, хто хоче його відновлення в колишньому вигляді, у того немає голови».

Ленін хитрувато примружив свої і без того вузькі калмицькі очі й тихенько прокартавив:

– Бачите, товаришу Путін, кожна партія – це збіговисько бандитів. Йосип Віссаріонович це підтвердить. Особливо це стосується нинішніх російських партій. І ви про це, зрештою, знаєте.

Стиль вашого секретаря Радбезу Патрушева примітивний – бий своїх, щоб чужі боялися. Нещодавно в інтерв'ю «Російській газеті» він заявив, що РФ більше не допомагатиме США зберігати цілісність. За його словами, Росія щонайменше двічі рятувала самі США - під час війни за незалежність та Громадянську війну. Тож тепер допомагати Штатам зберегти свою цілісність недоцільно.

Це ж архідурниці, Владіміре Владіміровичу. Ну не можна так. Атака дронів на Кремль шита білими нитками. За такий прокол директора ФСБ Бортникова треба негайно звільнити за статею про неповну службову відповідність. Фелікса Едмундовича вам бракує. У такий спосіб хочете звинуватити Україну в тероризмі? Це не казус беллі для завдання ударів по центрах ухвалення рішень на Банковій чи урядовому кварталі в Києві. Непереконливо. Навіть Скабєєва не повірить. Вдаватися до ядерного шантажу на ЗАЕС аби відмовити ЗСУ від наступу та примусити Київ погодитись на мирову

угоду через заморожування існуючого статус-кво зважаючи на світову конюнктуру вкрай небезпечно. Нераціонально. Це я вам кажу як ініціатор укладання Берестейського миру. Тоді мені добряче дісталось. Я навіть був змушений Раднарком шантажувати.

Патрушев прагне стимулювати вас, батеньку, для «собіранія земель русскіх». І постає закономірне питання: хто переможе – паркінсон чи альцгеймер? До речі, мозок вашого Дмитрія Медведєва вже не надається навіть паталогічному дослідженню. На мою большевицьку думку. Беріть приклад з Йосипа Віссаріоновича. На партійних кадрах він чудово розумівся. А попервах був гангстером. Абреком, по-грузинськи. Тож порадьтеся. Він вам симпатизує.

Всі ці ваші Шойгу, Пригожини, Герасімови вас уже до Гаазького пугундера довели. А це гаплик, товаришу Путін. Гординя вас полонила. Бронепоезда на запасном путі не маєте, батеньку. Бавитися з ядерною пукавкою не рекомендую. Явка з повинною вже нікого в світі не влаштує. Шукайте шляхів відступу.

Путін уважно слухав і не розумів, куди хилить вождь.

– Ви знаєте, що в день смерті Сталіна в Ізраїлі був оголошений національний траур? – несподівано поцікавився Ленін.

Путін стенив плечима.

– Це я до того, що у вашій голові, батеньку, забагато історичної плутанини, хаосу, безбашу, ентропії. А все через відсутність системної освіти. Вам бракувало і бракує наполегливості Йосипа Віссаріоновича, яким так захоплюєтесь. Він мав партійне поганяло «Коба». Знаєте, що воно означає?

Путін розвів руками.

– Я так і думав, – захихотів Владімір Ілліч. – «Невгамовний» означає, батеньку. А вас як обзивали в академії ФСБ? «Міль» і «недопалок». Чи не так?

Путін знітився.

– Не рефлексуєте. Давно це було. Поговорім про сучасне. Ви, батеньку, забули, що релігія – це опіум для народу. І саме тому даруєте угрупованню військ «Дніпр» напередодні наступу ЗСУ ікону «Спаса Нерукотворного». Її вже навіть почали возити по фронту. Гадаєте, допоможе? Поміляєтесь, батеньку. Класиків читати треба.

Самоцитуюся:

«Тепер із завоюванням України... наша сила міцніє. Тепер у нас є можливість отримати паливо з Донецького басейну, є джерела хліба та продовольства для голодної Росії»; «Втратити Україну – втратити голову!»; «Диктаторська влада та одноосібність не суперечать соціалістичному демократизму»; «Помістити півтора мільйона армії в Україні...»; «Треба розширити застосування розстрілів в Україні».

Ленін замовк. Фантомний образ вождя кудись щез. Розчинився в мороці. Залишивши після себе шлейф картавих звуків: «Раджу слідувати моїм заповітам. І ніякої відсебянити. З компривітом. Завжди ваш...»

– Україну можемо втратити, – несподівано нагадав Сталін, але його фантомний образ так і не вигулькнув.

Почувся істеричний вереск Пескова, який, використовуючи всю міць своєї пресекретарської лудженої горлянки, попереджав свого патрона, що екскурсія закінчується і треба мерщій вертатись до кремлівського бункера. Вхід до Пекла ось-ось зачиниться. Все за графіком. Порядок є порядок.

Наполоханий Путін кинувся бігти в бік вербального подразника, але несподівано перечепився за кувалду Пригожина. З розгону впав обличчям долу. Сильно забився.

Помалу став підводитись і раптом зустрівся з лютими поглядами, перекошеними ненавистю обличчями зарослих щетиною трьох чмобіків – бурята, тувинця і якута.

Готових на все.

Це кінець. Finita la comedia. Путін приречено застогнав, уздрівши перед собою виснажених легіонерів Пригожина, Вони судомно ковтали слину і хижо облизувались. Владімір Владімірович зрозумів, що текст для епітафії Песков підготувати вже не встигне – звідкілясь згори доносилося його розпачливе воання про допомогу. Кремлівський диктатор уже не міг бачити як двоє кремезних ефесбешників тягли пресекретаря до найновішого чуда техніки – квантового американського поліграфа, по-народному детектора брехні, оснащеного штучним інтелектом.

Трійця зауральських прибуд, стиха підвиваючи, схилилась над тілом поверженого диктатора у передчутті майбутньої ейфорії.

Це вже не було Пекло. Була жорстока Реальність. Московська. Сотворена «мілліонедопалком»...

Група «Ленінград» в екстазі продовжувала виконувати свою знамениту композицію «Масква, па ком званят тваі калакала»:

*...Горели люди на Болотной,
ОМОН сгорел, все, и менты,
А с неба дождик шел кислотный,
Ещё для большей красоты.*

*«Останкино» сгорело быстро,
А утонуть бы не смогло,
Горели замки, что на Истре,
Горели медленно, назло.*

*И Храм Спасителя, и бани,
Хачи сгорели, москвичи,
А дома ждали россияне,
Когда остынут кирпичи.*

*Москва, по ком звонят твои колокола?
Москва, по чем звонят твои колокола?
Москва, по ком звонят твои колокола?
Москва, по чем звонят твои колокола?!*

*Бом
Бом-бом-бом,
Бом-бом-бом-бом
Бом-бом-бом!..*

**Олег К. РОМАНЧУК, PhD,
шеф-редактор журналу «Універсум»**